

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СЪРЦАНЕ

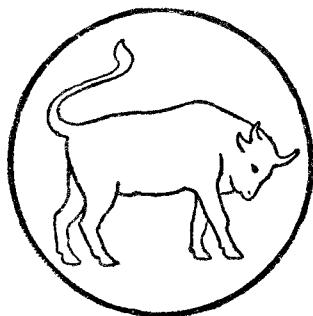
КН.

ГОДИНА ПЕТА
1929

2

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОД. V. — СОФИЯ. — АПРИЛЪ — 1929 г. — КНИГА 2.

Лазаре, излѣзь вѣнь!

Прѣди 2000 години Христосъ отишълъ при гроба на Лазара и казалъ: „Лазаре, излѣзь вѣнь!“ Ако се каже това изречение на нѣкой съврѣмененъ човѣкъ, той ще се обиди. Обаче, всѣки човѣкъ, който се обижда, той разбира само буквата на материалния животъ. Щомъ се говори за материаленъ животъ, това показва, че освѣнъ материаленъ, има още духовенъ и Божественъ животъ. Значи, животътъ има трояко проявление.

Материалниятъ животъ подразбира външната страна на живота, т. е. това, което всички виждатъ и разбиратъ. Нѣма сѣщество въ свѣта, което да не разбира материалната страна на живота.

Духовниятъ животъ подразбира вътрѣшната страна на живота, т. е. неговото съдържание. Духовниятъ животъ днесъ прѣтърпява криза. Думитѣ „духовенъ човѣкъ, духовенъ животъ“ губятъ своя смисълъ, тъй както единъ търговецъ може да фалира и да изгуби своето положение, или както единъ капиталистъ може да изгуби своите имотности. На това основание думитѣ „духовенъ животъ, духовенъ човѣкъ“ се замѣстватъ съ думитѣ „съзнателенъ животъ, съзнателенъ човѣкъ.“

Божествениятъ животъ подразбира смисъла на живота. Понеже съврѣменнитѣ хора започватъ вече да се спиратъ повече върху смисъла на живота, отколкото върху неговитѣ форми и съдържание, затова и Божествениятъ животъ постепенно замѣства духовния и материалния животъ. Нѣма да се минатъ и 100 години, и Божествениятъ животъ напълно ще замѣсти обикновения животъ на хората. Божествениятъ животъ започва да печели, а духовниятъ губи; съзнателниятъ човѣкъ започва да печели, а духовниятъ губи.

„Лазаре, излѣзь вѣнь!“ На кого може да се каже „излѣзь вѣнь“? — Само на разумния, на съзнателния човѣкъ, който мисли, чувствува и дѣйствува. Само на човѣкъ, който разбира, може да кажете „излѣзь вѣнь, влѣзь вжтрѣ, ела тукъ, иди тамъ“ и т. н. Безпрѣдметно е да се каже на нѣкой камѣкъ или на нѣкое дърво да се махне отъ пжтя ви — тѣ не разбиратъ, тѣ нѣматъ съзнание. Слѣдователно, противорѣчията въ живота произтичатъ отъ неразбиране положенията, въ които човѣкъ се намира. Богъ каза на Адама да излѣзе вѣнь, и Христосъ каза на Лазара да излѣзе вѣнь. Тукъ имаме двѣ еднакви фрази, но съ свършено противоположни резултати. Докато Адамъ не бѣше съгрѣшилъ, той живѣеше въ рая. Щомъ съгрѣши, той излѣзе вѣнь, въ свѣта, дѣто бѣше изложенъ на страдания и смъртъ. Значи, Адамъ бѣше изпѣденъ отъ живота. Когато Лазаръ чу думитѣ „излѣзь вѣнь“, той излѣзе отъ гроба, за да бжде въведенъ въ живота. Докато бѣше въ гроба, Лазаръ всичко чуваше и разбираше, той имаше съзнание за това, което ставаше около него и чакаше само момента да отвори Христосъ гроба му и да каже: „Лазаре, излѣзь вѣнь!“ Щомъ чу тѣзи думи, той самъ излѣзе отъ гроба, не чакаше никой да му помага.

Христосъ и днесъ стои прѣдъ гробоветѣ на съврѣменнитѣ хора и казва: „Излѣзте вѣнь!“ Почти всички хора се намиратъ при тежки, неблагоприятни условия на живота и викатъ, плачатъ, молятъ се на Бога да ги извади отъ тѣзи затруднителни условия, въ които сж изпаднали. Трѣбва ли Богъ самъ да дойде да ги вади отъ гроба? Не чуватъ ли гласа на Христа, Който ги вика да излѣзатъ вѣнь? Нека постъпятъ като Лазара, сами да излѣзатъ отъ мжнотиитѣ на живота. Други поставиха Лазара въ гроба, но той самъ трѣбваше да излѣзе вѣнь. Сжщото се отнася и до съврѣменнитѣ хора: други ги поставиха въ мжнотиитѣ на живота, но тѣ сами трѣбва да излѣзатъ вѣнь. Ако тѣ чакатъ да дойдатъ тѣзи, които сж ги поставили при мжнотиитѣ на живота и да ги извадятъ отъ това положение, още дълго врѣме ще чакатъ. Христосъ каза: „Лазаре, излѣзь вѣнь!“ И Лазаръ самъ излѣзе. Когато съзнателниятъ човѣкъ чуе тѣзи думи, и той самъ трѣбва да излѣзе отъ гроба.

Днесъ много хора казватъ, че Господъ имъ говорилъ, както Христосъ проговорилъ едно врѣме на Лазара, когато билъ въ гроба. Когато Богъ проговори на човѣка, ако е мъртавъ, той възкрѣсва; ако е боленъ, оздравява; ако страда, страданието му се прѣвръща въ радостъ; ако се намира въ противорѣчия, тѣ моментално изчезватъ. Всички учени, всички велики хора сж възприемали и разбирали Божия гласъ и подъ Негово влияние тѣ сж могли да откриятъ това, което

днесъ наричаме изкуство, музика и наука. Тѣ сж богатитѣ хора въ свѣта, на които всички казватъ: „Влѣзте вжтрѣ!“ Тѣхната кесия е пълна. Когато влѣзете въ нѣкоя гостилница съ празна кесия, гостилничарѣтъ казва: „Излѣзте вѣнъ!“ Когато кесията ви е пълна, гостилничарѣтъ казва: „Влѣзте вжтрѣ!“ Сжщото нѣщо стана и съ Лазара. Когато забогатѣ, той влѣзе въ гроба. Щомъ кесията му се изпразни, Христосъ дойде прѣдъ гроба му и каза: „Лазаре, излѣзъ вѣнъ!“ По сжщия начинъ и съврѣменнитѣ хора трѣбва да се освободятъ отъ своитѣ стари прѣвръзки, отъ своята слѣпота, както и отъ всички заблуждения и суевѣрия въ живота, били тѣ религиозни или научни. Докато не се освободятъ отъ тѣзи нѣща, тѣ отъ гроба нѣма да излѣзатъ и животъ вѣченъ нѣма да придобиятъ.

Всички хора трѣбва да се подчинятъ на вжтрѣшния гласъ въ себе си, на Божественото начало, което имъ казва: „Излѣзъ вѣнъ!“ Има ли нѣщо лошо въ излизането? Всѣко дѣте, което е излѣзло отъ кжщата на своитѣ родители, и отишло да се учи, е станало ученъ човѣкъ. Бащата казва на дѣтето си: „Излѣзъ вѣнъ, иди въ странство да учишъ и като научишъ нѣщо, пакъ се върни при мене!“ Ако Лазаръ не бѣше се подчинилъ на Божествения гласъ, и до днесъ щѣше да лежи въ гроба. Който чуе този гласъ, веднага трѣбва да излѣзе вѣнъ, безъ да пита, защо го викатъ, кой го вика и т. н. Каже ли ви този гласъ „излѣзъ“! — излѣзъ. Каже ли ви: „влѣзъ!“ — влѣзъ. Да се подчинишъ на Божествения гласъ, това не е военна дисциплина; това е актъ, извършенъ по любовъ. Въ Любовта заповѣди нѣма. Тамъ всичко се върши доброволно. Христосъ обичаше Лазара, и Лазаръ обичаше Христа, затова, като чу Неговия гласъ, веднага излѣзе вѣнъ.

Божественото начало е заровено днесъ въ гроба. То трѣбва да се разрови, да възкрѣсне и да възтържествува. Всички хора трѣбва да се вслушватъ въ Неговия гласъ, да Го разбиратъ и да му се подчиняватъ, за да придобиятъ живота, който търсятъ. Ако при съврѣменната криза на живота хората чуятъ Неговия гласъ и излѣзатъ вѣнъ, тѣ ще се освободятъ отъ всички терзания и мжчнотии. Човѣкъ трѣбва да има нѣщо въ себе си, на което всѣкога да уповава. На това нѣщо, именно, единъ день Господъ ще застане и ще каже: „Излѣзъ вѣнъ! Понеже си билъ доволенъ на малкото, влѣзъ сега въ благоволенieto на своя господаръ.“ „Малкото“ е зародишъ, който очаква своето развитие и отъ който ще покълне съзнанието на бждещия човѣкъ.

И тѣй, когото турятъ въ гроба, трѣбва да знае, че Христосъ ще дойде при него и ще му каже: „Излѣзъ вѣнъ!“ Дойдатъ ли извѣстни мжчнотии, страдания или болести, съ които хората не знаятъ, какъ да се справятъ, нека кажатъ: „Ще дойде Христосъ!“ Въ това седи силата на съзнателния човѣкъ. Днесъ хората се считатъ Синове Божии. Обаче, Синѣтъ Божий чува гласа на своя Баща и Му се подчинява. Ако нѣкой не чува Неговия гласъ, какво показва това? Божиятъ гласъ е свѣщъ, която веднѣжъ запалена, никога не изгасва. Той е огънь, който постепенно се разгорява. Който иска Богъ да му проговори, трѣбва да даде прѣдимство на Божественото въ себе си.

Казва се, че когато Богъ проговори, цѣлата земя ще изгори и свѣтътъ ще изчезне. Какво означава това? — Че всичко непостоянно въ човѣка ще изчезне, ще изгори, а ще останатъ въ него само Божественитѣ мисли и чувства, които никаква сила въ свѣта не е въ състояние да разруши. Когато се говори за свършване на свѣта, това подразбира туряне край на всички лъжи, измами и заблуждения. Нереалното ще изчезне, ще дойде реалното, истинското въ свѣта. Всички хора тогава ще познаятъ, че сж братя, а Богъ е тѣхенъ Баща. Тогава тѣ ще могатъ да използватъ земята като общо благо за всички, а вселената за научни изслѣдвания. Онѣзи хора, за които е дошло вече врѣмето да възкрѣснатъ, и въ гроба да сж, и тамъ ще чуятъ гласа на Христа, Който имъ казва: „Излѣзъ вѣны!“

Духътъ на нероденитѣ.

(продължение)

Чистота въ чувствата.

Какво е това бушуване и въртене въ свърхетерната материя на тѣлата ви и на вашата околностъ? Може би това е невидимо за васъ. То е слѣдствие отъ вълнението ви, отъ неовладани чувства, отъ неспокойствието ви.

Учете се да виждате. Наблюдавайте сетнѣ бурнитѣ движения на по-фината материя, върху която дѣйствуватъ вашитѣ душеви вълнения. Наблюдавайте нарушенията, които борбата и нервозността на модерния животъ прѣдизвикватъ въ земната атмосфера. Наблюдавайте свърхземчитѣ състояния на единъ градъ, шумното забавление на празнуваща тѣла; сетнѣ на вашия домъ и най-сетнѣ и на самия васъ!

Ала вие не сте лесно раздразнителенъ, нали? Вие сте чудно уравновѣсенъ. Вие можете да четете въ дневнитѣ вѣстници за горещи сражения, въ които хиляди биватъ убивани и осакатени, безъ ни най-малко да се раздразните. . . ако никой отъ вашитѣ познати не е тамъ; разсипването на фабрики ви оставя „хладнокрѣвенъ“. . , когато не ви принадлежатъ; сжщо и наводнения, нещастни случаи. . . , когато

сж далечъ отъ васъ. Сжщо и убийци, улични разбойници. . . когато не сж близо до васъ.

Но нека обърнемъ другата страница. Едно спадане на вашитѣ най-цѣнни книжа? Вашиятъ кандидатъ докоснатъ? Нѣкой слухъ за скандалъ въ вашето сѣмейство? Или едно почетно споменуване на вашето име. . . но тъй ужасно сбъркано, че никой не би го помислилъ за вашето? Това е по-вече, отъ колкото може да се търпи! Тогава погледнете около васъ си!

Какво вълнение. . . , когато обѣда ви позакъснѣе ако супата е задимена, кафето студено! Вие се владѣете, но съ мрачно лице излъчвате тъмни бури, които затъмняватъ цѣлия домъ.

Какви ужасни рѣзки и петна, като прѣски калъ сж въ вашата аура. . . когато се наслаждавате отъ долна музика, или отъ страстна опера — която ви се ще да назовете „изкуство“. Или кога четете неприлични приказки или прѣдавате по нататъкъ груби шеги. Такова убиване на врѣмето е за вашитѣ чувства като солени гевречета за гърлото ви: изкуствено прѣдизвикватъ тѣ жажда и едно неестествено желание за удовлетворение.

Ако можехте само да видите, какъвъ хаосъ прѣдизвикватъ вашето удобрѣние, вашитѣ възклицания, вашитѣ викове и празни шумове! Тѣ сж на мѣсто при борбата съ бикове, при индийски боеви танци, праздненства на ливаци три оргии тѣ на животни. Въ тия врѣмена не би трѣбвало да ги има вече — а въ идещата раса не може да ги има.

Защо позволявате това на вашитѣ дѣца; и го поощрявате въ срѣднитѣ и висшитѣ училища? Защо вие сами правите това? Защото обичате вълненията. И нищо не знаете за потѣнкитѣ сили на природата, защото сте твърдѣ изпълнени съ това, което наричате „удоволствие“, за да дириите по-благороднитѣ радости на расата, която азъ ще донеса.

Шеметъ и възбуждение — безъ тѣхъ можете ли да живѣете? Безъ вашитѣ общества на вечеринки, театри и гържества, безъ вашето вълнение за цѣнитѣ, безъ огледъ за печалби, безъ натрупване и сбирки отъ нищожни нѣща при разпродажби, безъ вашето приятелско (?) мърмене и скарване съ вашитѣ най-близки роднини, безъ вашето дрънкане за тѣхъ (съвсѣмъ интимно, разбира се), безъ вашитѣ безчислени наклонности! (все важни, то се знае) и най-сетнѣ безъ вашитѣ ненависти. . . !

Днитѣ биха ви се сторили мрачни и тжжни, ако ви липсваше едно отъ тия нѣща. Тѣ сж потикътъ, който ви държи въ движение — подправката, безъ която вашиятъ животъ би билъ наистина празенъ!

Вие не сте прѣвърнали и вашитѣ душевни вълнения. Вие все още сте отрицателни. Васъ все още ви съжи вѣватъ външни влечения — вмѣсто чрѣзъ вжтрѣшната си сжщина да живѣете положителенъ, самовладанъ животъ.

Ако е може да замѣсти тия нѣща, които сега сж тъй много желани, и безъ които. . . на васъ не вѣжитѣ. . . сжществуванието би се сторило пусто?

Не се страхувайте.

Животът ви не ще стане прозаиченъ, кждѣто азъ мога да се извая. Азъ не съмъ за проточени лица, за прозявката на скуката, за боязнь, за обезсърдчение и меланхолия. Че тѣ сж произлѣзли отъ вашата чувствителность! Тѣй болѣзнена е тя. Тѣ всички ще изчезнатъ, когато дойда Азъ.

Какво е пѣнието на птицитѣ за единъ съвсѣмъ глухъ? Какъвъ е чудниятъ залѣзъ на слънцето за единъ слѣпецъ — или духовно слѣпия? Могатъ ли кафритѣ да разбератъ възхищението на единъ художникъ? Можете ли вие да ги накарате да ви разбератъ, когато имъ липсватъ нужнитѣ способности?

Може би никой не е въ състояние да ви обясни възвишената радостъ на моята благородна раса. . . докато ви липсватъ любовъ и чистота.

Всѣко ваше желание на чувствата ще ви се види играчка, съ която младото човѣчество — въ своето дѣтско съзнание — се е нѣкога забавлявало.

Не копнеете ли за по-нататъшно знание, за трепета на незнайнитѣ изявления на живота? или като дѣцата се държите о играчките? Играчките сж нуждни, докато умътъ е слабъ. Ала дълго ли играете съ тѣхъ, тѣ ще прѣчатъ на по-нататъшното развитие. Тѣй сжщо е и съ необузданата игра на вашитѣ душевни вълнения: тя прѣчи на развитието ви.

Моитѣ дѣца ще спечелятъ онова по-горно съзнание, което ще донесе съ себе си едно неочаквано разбиране на други свѣтове; способността, да стигнатъ космическото съзнание, което сеганеясно се чувствува само отъ малцина. Това космично съзнание е тѣй високо надъ вашето, както вашето надъ съзнанието на атомитѣ на тѣлата ви.

Разширете съзнанието си — чрѣзъ прѣчистване на чувствата си, ускорете растежанимъ, включвайте все повече и повече нѣща въ тѣхъ, — докато най-сетне съзнанието стане космично. Прѣзъ врѣме на развитието му, вие ще почнете да разбирате единството на всички — и това носи любовъ къмъ всички: отъ всички, за всички. Тогава ще дойде щастието, което никога не може да бжде нарушено, и всѣка работа ще е радостъ.

Идещата раса ще живѣе въ най-големъ радостъ: въ радостъта да давашъ — най-чистото отъ чиститѣ чувства.

* * *

Чувствата не трѣбва да се убиватъ, а да се прѣчистятъ, прѣобразятъ и да сж подъ строгъ надзоръ. . . подъ надзора на Божественото въ човѣка.

Спокойствието трѣбва да бжде постигнато — ала не равнодушие. Спокойствието е овладано чувствувание. Равнодушието — разнебитено.

Имате ли състрадание? Плачете ли съ плачещитѣ и страдате

ли съ страждущитѣ? И смѣте ли се съ смѣщитѣ се часъ по часъ и се усмихвате съ усмихващитѣ се? Тогава състраданието ви е само игра на чувствата ви.

Станете състрадателни. Учете се да разбирате причината на скърбящия. Гледайте съ най-голѣма — разбираща любовъ — на страждущитѣ, безъ да бждете самъ завлечени отъ вашитѣ чувства. Желайте да помагате: интуитивно ще знаете, какъ. Утешавайте, уталожвайте, научавайте, внесете добро разположение, помагайте споредъ силитѣ си. Внимавайте на всѣки зовъ за помощъ, ала никога не губете самообладанието си.

Тѣй ще покажете истинско съчувствие — и спокойствие безъ равнодушие.

* * *

Бждете отъ день на день по-чувствителни — безъ сантименталностъ. Не: чувствителни за нѣща, които ви сж неприятни! За обида или прѣнебрѣгване, за нелюбезностъ, нещастие и загуба. Когато се прѣчистите и завладѣете вашитѣ душевни вълнения, ще бждете свободни отъ ядъ. Ала чувствителни за другитѣ, тѣй че да разбирате нуждитѣ на околнитѣ и веднага да имъ се отзовавате. Тая самоотричаща се чувствителностъ, разбира се, ще се развива съ растежа на чиститѣ чувства.

Новата раса ще бжде свѣрхчувствителна — ала не сантиментална.

Изтънченото чувствование ще принесе неизчислимо нови впечатления на чувствителнитѣ органи: природни явления, за чието съществуване едва ли бихте вѣрвали сега — защото сте слѣпи и глухи и вашитѣ органи още не сж въ състояние да възприематъ по-висши трептения.

Невидими до сега нѣща ще станатъ видими за моитѣ дѣца: багри отъ невъобразима красота и свѣтлина ще блѣснатъ прѣдъ тѣхния погледъ. Хармонията на сферитѣ, освободена отъ ограниченията на земнитѣ инструменти, ще имъ звучи като музика. Тѣ ще почувствуватъ, че въздухътъ е пълненъ съ тънки чисти благоухания. Нѣща, които до сега не сж били заблѣзани, ще очароватъ съ краски, звуци и ухания.

Безкрайни съкровища ще дари природата на дѣцата на новата раса. То естѣ: вамъ — ако вие се пригответе за нея, ако прѣчистите душевнитѣ си вълнения.

Чистота на мислитѣ.

Какво бихте сторили, ако бихте видѣли мисълта на вашитѣ ближни?

Радвайте се, че не ги виждате! Мислитѣ, които се отнасятъ до васъ, биха силно безпокоили вашето самодоволство. И едно тайно узнаване на чуждитѣ мисли за тѣхнитѣ търговски или кжщни работи би ви увлѣкло да злоупотрѣбите съ тия тайни.

И все пакъ ще ги виждате, като дойдете въ моята раса. Аля тогава и поменъ не ще има отъ вашето самолюбие. Ако други биха видѣли всѣка ваша мисль — какво бихте сторили? Бихте ли желали да ги видятъ? Бихте ли посмѣли да оставите да ги видятъ? Боя се, че вие често сте доволни въ убѣждението си, че други не могатъ да видятъ вашитѣ мисли.

Но въ новата раса всички ще виждатъ вашитѣ мисли!

* * *

Ако всѣка мисль, все едно за какво, дали ясно или мъгливо — бжде видѣна отъ ония, които (невидими, и вамъ може би неизвѣстни) ви ръководятъ и учатъ, и ви приготвяватъ за това, да станете отлични кандидати за моята благородна, несравнима раса . . , какво бихте сторили? Тѣ ги виждатъ? А сжщо и азъ.

Васъ повече цѣнятъ по стойността на вашитѣ мисли, отколкото по всѣко друго нѣщо. Особено отъ вашитѣ мисли зависи вашиятъ растежъ. Мѣрквата отъ обичъ и чистота, която влагате въ вашитѣ мисли — това рѣшава, дали можете да влѣзете въ бъдещата раса.

Всѣка ваша мисль се наблюдава — дори и най-тихото движение на една мисль бива забѣлѣзвана. И всѣко събитие — дори най-второстепенната случка въ всѣкидневния ви животъ — се оцѣнява като изпитание, за да се види, какъвъ родъ мисли тя събужда въ васъ; никой и нищо не би трѣбвало да има силата да прѣдизвиква въ васъ нежелани мисли.

Слѣдствието бива неизличително написано; защото всѣка мисль прѣдизвиква трептения въ свѣрхземната материя и тѣй отпечатва въ нея единъ докладъ, който е за мене отворена книга. Много страници сж изцапани, недостойни, твърдѣ често безцѣнни . . . Напраздно дира една чиста и достойна любяща и градяща мисль, която да помогне на човѣчеството да дойде по-близо денятъ, въ който да се извая въ величествената нова раса!

Какъ стои вашиятъ докладъ?

Какво ще направите, за да стане той по-добъръ? Какво прибавяте къмъ него всѣки часъ? Какво ще направите?

* * *

Вие се съмнѣвате въ моитѣ думи?

Това въ нищо не измѣня сжщността: че азъ виждамъ всѣка ваша мисль. Дори и вашитѣ най-тайни мисли не сж прѣдъ мене скрити. Дори и бѣглитѣ забѣлѣзвамъ. Азъ ги виждамъ, още прѣди да сте ги схванали съ вашия мозъкъ. Защото въ духовнитѣ царства — кждѣто живѣя — мислитѣ, всички ваши мисли сж осѣзателни нѣща. Мислитѣ сж нѣща — истински нѣща — нѣща, които сте създали вие.

Въ вашия малъкъ свѣтъ на измамливи изгледи, вие сждите за всѣкиго почти споредъ облѣклото му. И чрѣзъ единъ добъръ изборъ на

вашигъ дрѣхи гледате да накарате другитѣ да вѣрватъ, че вие сте това, което въ сжщностъ не сте.

Ала въ моитѣ очи вие носите съвсѣмъ друга върхна дрѣха! Вие сте облѣчени въ тая отъ вашитѣ мисли. Това е облѣкло, което самъ си приготвяте, въ което прѣдете всѣки конецъ, рисувате всѣка линия, тжчете всѣка рисунка. Това е дрѣхата, която показва, какво сте вие наистина.

И какво зрѣлище прѣдставляватъ повечето отъ васъ?

Единъ неопрѣдѣленъ, запуснатъ вързопъ отъ мръсни парцали съ тъмни краски. Скърпени и снадени, безъ опрѣдѣленъ планъ, отъ много и прѣмного азове, пълни съ дупки и цѣпки, които показватъ празнотата на вашето сжществуване, вашата безсмисленостъ.

Въ такъвъ видъ ми се показвате — и на всички ония, които могатъ да виждатъ.

Въ новата раса всички ще виждатъ. Но никой не ще влѣзе въ нея, който не си е промѣнилъ облѣклото — достойно и прилично за ясновидското око. Само, който си е прѣчистилъ мислитѣ и ги е одухотворилъ съ любовъ, ще бжде приетъ въ моята раса на бждащето.

Чрѣзъ вашитѣ мисли си образувате собственото бждаще: което мислите, това ставате!

Чрѣзъ успокоена концентрирана мисль образувате една форма отъ това, което желаете да постигнете. По тоя образъ, ако го направите доста силенъ — ще се образуватъ условията и тѣлата ви.

Това е едно опасно знание. Защото вие имате егоистични желания. Вашето желание е да бждете богатъ и прочуть: да блѣстите, да надминете вашитѣ съврѣмници по сила, богатство, знание или изкуство. И вие желаете духовното дори — само за да бждете по-горѣ отъ другитѣ.

Затова не ви се дава още практическото знание за творческата сила на мислитѣ. Вие бихте злоупотребили съ нея за егоистични цѣли. И затова бихте замедлили развитието си — и онова на човѣчеството, на което всѣки единъ отъ васъ е членъ. Вие бихте усилили възпиращето влияние на личността — и попрѣчили на развитието на Висшето азъ.

Едва, когато станете безкористни — едва, когато станете въ малка степенъ роби на вашето жалко „азъ“ — ще се научите мигновено да творите видимото чрѣзъ силата на мисльта. Това ще сж научили вече дѣцата на моята раса. Тѣхното знание ще служи само за другитѣ — никога за самитѣ тѣхъ —.

Всички ще бждатъ художници — въ онова ново изкуство да образуватъ прѣвъзходни мисли, които ще радватъ всѣкиго, който притежава ясновидството.

По-красиви отъ най-великитѣ съкровища, които се пазятъ въ нашитѣ музеи и се излагатъ въ галериитѣ, ще бждатъ тѣхнитѣ творби, които ще бждатъ отъ всички за всички.

* * *

Мисльта е творческата първична сила.

Гласътъ твори съ земна материя; ала мждри мислящи, сжще-

ства мислятъ прѣди това съзнателно — тѣ по-напрѣдъ съзнателно творятъ съ мисли отъ по-тънка материя модела на своитѣ земни теорения.

Великата сила, която сътвори Цѣлото, прѣди да изрече словото за физическото откровение — създаваше въ мисли, Ако вие се смѣтате за Негово Подобие — правете, което Той направи: мислете, прѣди да говорите.

Всѣкога първообразитѣ на всичкитѣ земни нѣща въ макрокосмоса биватъ по-напрѣдъ създавани въ царството на мислитѣ. Тѣй създавате вие чрѣзъ вашитѣ мисли образитѣ на всичко това, което ще се извърши въ вашия бждащъ микрокосмосъ.

Силни, опредѣлени, често повтаряни мисли създаватъ живи сжщини — дори и когато ги не виждате. Когато ги храните и правилно отглеждате, тѣ послушно ще изпълняватъ, каквото имъ възложите. Всѣко качество — любовъ или умраза, лѣчение или злосторство — които вие влагате въ тѣхъ, ще бждетѣхенъ подстрѣкателъ, дѣятелна жива сила.

Силнитѣ мисли сж рѣдкостъ — за щастие, защото ако бѣха много-числени, щѣха лошитѣ, искащитѣ, егоистичнитѣ мисли да надминатъ безкористнитѣ

Тѣй стои съ настоящата раса. Но въ новата, освободена отъ всѣкаквъ егоизъмъ, ще знаятъ всички, какъ да създаватъ благословени, очарователни мислови форми. Въ сжщностъ вие не мислите злосторни, пълни съ умраза мисли. дори не и изрично себелюбиви мисли, нали? Но единъ безкраенъ низъ отъ съвсѣмъ малки, слаби мисли на лична критика, пияно отвращение, всѣкидневни лични желанія. . . Това не сж ли вашитѣ обикновени мисли? Може би тѣ се виждатъ безвредни — ала тѣ не създаватъ единъ свѣтъ, въ който азъ ще се изявя. Въ сжщностъ тѣ сж по-лоши, отколкото мислите. Тия безбройни, милиони, съвсѣмъ малки, неясни мисли, които биватъ изпращани отъ васъ непрѣстанно, биватъ съединявани чрѣзъ закона, споредъ който лика съ прилика се привличатъ. Тѣ се засилватъ взаимно и образуватъ, би могло да се каже, голѣми складове отъ сила.

Тия складове — дали добри или зли — се изпразватъ, когато сж прѣпълнени, върху човѣчеството. Рѣдко има нѣкой пълень съ любовъ и добрина. Затова пъкъ постоянно се изпразватъ подобни складове отъ по-малко задоволително естество, Тогава ставатъ катастрофи или епидемии, чума или война. Всички сж дѣло на хората, произлѣзли отъ тѣхнитѣ мисли. Всѣки получава отъ това, което самъ е принесълъ — чрѣзъ натрупването на своето собствено безсмислено мислене, на своитѣ собствени неовладани мисли.

Едва когато очистите мислитѣ си, ще прѣстанатъ тия ужасии. Едва, когато отстраните всѣка себелюбива наклонностъ изъ вашитѣ мисли, болка и скръбъ не ще привличате вече при васъ.

Едва когато се рѣшите да употребявате чистата сила на вашитѣ мисли за въ помощъ на другитѣ, ще мога азъ да се изявя.

Едва когато въ всѣко ваше дѣло има чистота, въ всѣка ваша рѣчь, въ всѣка ваша помисль, — дѣто сте вие, тамъ ще се роди идещата раса.

Б. Боевъ.

Изъ изслѣдваніята на Дьо Роша върху човѣшкото естество.

Дельозъ установи, че лицата, съ които е правилъ опити, виждатъ въ по-дълбоката фаза на магнетичния сънъ свѣтящъ флуидъ около него; тази свѣтлина излиза съ по голѣма сила отъ главата и ржцѣтъ му. Д-ръ Деспинъ отъ Ексъ-Ле-Бенъ и Д-ръ Шарпиньонъ отъ Орлеанъ наблюдаваха и установиха чрѣзъ многобройни опити, че сжщитѣ субекти забѣлѣзватъ свѣтлината, която изпуска магнитътъ, среброто, златото и пр.

Австрийскитъ химикъ и геологъ Райхенбахъ установи, че сензитивитѣ наблюдаватъ въ тъмна стая свѣтлината около животнитѣ, хората и пр

Албертъ дьо Роша е искалъ да установи и по свои специални методи обективността на това, което виждатъ сензитивитѣ и отъ друга страна да изслѣдва по-подробно тѣзи явления. Той е намѣрилъ въ болницата Шарите въ Парижъ лицето Албертъ Л., съ което е правилъ опити Д-ръ Люисъ. Това лице имало прѣдимството прѣдъ много други лица, че въ сжщото врѣме било и художникъ и затова е могло да рисува това, което вижда въ врѣме на дълбокия магнетиченъ или хипнотиченъ сънъ. Дьо Роша за своитѣ опити е изпозувалъ това лице, като взелъ за свой сътрудникъ единъ виденъ физикъ. При своитѣ опити той си турилъ като първа цѣль да установи, дали това, което субектътъ (лицето, съ което правилъ опити) вижда, е измама или самоизмама, или пъкъ има обективна стойностъ. Той си казалъ, че ако това е измама или самоизмама, разбира се, нѣма да се отива по-нататкъ при изслѣдваніята, но ако се установи, че възприеманото отъ сензитивитѣ отговаря на дѣйствителността, тогазъ вече се разполага съ една твърда оснсва, въру която могатъ да се градятъ по-нататъшнитѣ изслѣдванія.

За да се избѣгне всѣки поводъ за внушение, както той, така и сътрудникътъ му избѣгвали да говорятъ прѣдъ субекта нѣщо, което би могло да му повлияе. Тѣ само го запитвали, какво вижда. На субекта не трѣбвало да се загатва абсолютно нищо: нито съ думи, нито съ дѣйствия. Даже за да се изключи и най-малкиятъ поводъ за внушение, Дьо Роша и сътрудникътъ му си разпредѣлили работата: първиятъ се грижилъ да приведе субекта въ магнетичния или хипнотичния сънъ, а вториятъ правилъ опити съ апаратитѣ безъ знанието на дьо Роша и на сензитива и безъ да участвува въ магнетизирането.

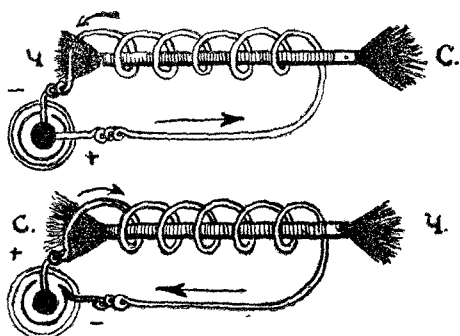
При дълбокиѣ фази на магнетичния и хипнотичния сънъ субектътъ е вече свободенъ отъ всѣка внушаемостъ; той вече става напълно независимъ отъ волята на експериментатора, не се подава на никакви внушения, но тогазъ у него се развиватъ извѣстни нови способности. Албертъ Л. при дълбоката фаза на съня си казвалъ, че вижда свѣтлина около кристалиѣ, растенията, животнитѣ, човѣка. Даже при извѣстна фаза човѣ-

шкото тѣло ставало за него прозрачно, и той виждаше всички вътрѣшни органи. Важното било да се намѣрятъ методи за контролиране на неговитѣ показания.

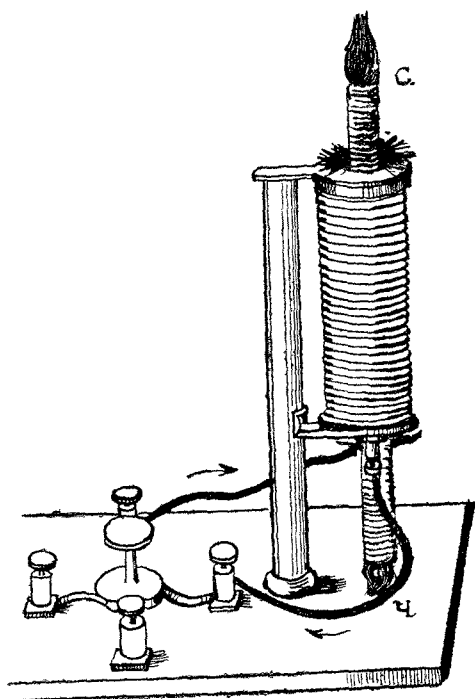
Д-ръ Роша и сътрудникътъ му приложили слѣднитѣ контролни методи:

1. Чрѣзъ електро магнитъ.

Вмѣсто да се задоволятъ само съ устнитѣ показания, Албертъ д-ръ Роша и сътрудникътъ му получавали отъ субекта цвѣтни рисунки, съдържащи всички подробности, видѣни отъ него.

Фиг. 1, и 2.

Фиг. 3.

Ако навиемъ мѣдна жица около желѣзна прѣчка и двата края на жицата скочимъ съ двата края на полюса на електрическа батерия, то знаемъ, че желѣзната прѣчка става електромагнитъ. Сензитивътъ вижда на този край на желѣзната прѣчка, отъ къмъ който влиза токътъ, синя свѣтлина (сѣверния полюсъ на електромагнита), а на другия край — червена. Ако направимъ тока обратенъ, то сензитивътъ вижда свѣтлинитѣ размѣнени — т. е. на сѣверния полюсъ червена свѣтлина, а на южния — синя (вижъ фиг. 1. и 2.)

Двамата изследователи използвали това като контролно сръдство.

Тъ взели една желъзна тржба, която поставили въ вжтръшно-стътта на една макара. Около макарата навили изолирана мѣдна жица, чиито два края отиватъ до двѣтъ витла на единъ комутаторъ (апаратъ за правене на тока на обратенъ или за прѣкжсването му). А другитѣ двѣ витла на комутатора били скачени чрѣзъ мѣдна жица съ електрическа батерия Чрѣзъ завъртване на сръдното голѣмо витло на комутатора на извѣстенъ жгълъ и въ извѣстна посока токътъ може да се прѣкжсва или да става обратенъ (вижъ фиг. 3.).

Опитътъ ставалъ по слѣдния начинъ:

Сръдното витло на комутатора се завъртва, безъ да знае и самиятъ експериментаторъ, дали тече токъ по жицата или е прѣкжснатъ, и ако тече, въ коя посока. Опитътъ ставалъ денемъ. Питали сензитива, какво вижда, и той правилъ своето описание.

Слѣдъ това се приближавалъ малкъ компасъ до краищата на желъзната тржба, обаче и да виждалъ това субектътъ, туй би било за него безполезно, понеже той билъ вече далъ своето описание. Чрѣзъ този компасъ опредѣляли, дали има токъ или нѣма и коя е посоката на тока (чрѣзъ установяване, какъвъ е горниятъ и какъвъ долниятъ полюсъ на електромагнита).

Този опитъ билъ правенъ 22 пѣти, по нѣкой пѣтъ съ интервалъ отъ нѣколко минути, прѣзъ което врѣме събуждали субекта, за да си почине. А по нѣкой пѣтъ опититѣ се правили съ интервалъ отъ нѣколко дни.

Описанията на субекта били винаги въ съгласие съ дѣйствиелното положение на тока. Когато токътъ минавалъ по жицата, на единия край на желъзната пръчка той виждалъ сини лѣчи, а на другия — червени. При внезапно промѣняване на тока той виждалъ на двата края смѣсени синя и червена свѣтлина, обаче слѣдъ нѣколко секунди забѣлѣзвалъ обратно положение на цвѣтоветѣ: червената свѣтлина на мѣстото на синята, и обратно.

А когато токътъ се прѣкжсвалъ, субектътъ заявявалъ, че не вижда никакви лѣчи въ електромагнита. Прѣкжсването се извършвало много пѣти и то безъ да се пипа комутатора. само чрѣзъ откачване на една жица безъ знанието на субекта. Веднага субектътъ заявявалъ, че не вижда нищо.

Дъо Роша отъ опититѣ си се убѣдилъ, че пръчка отъ меко желъзо, поставено въ макарата, слѣдъ прѣкжсване на тока прѣстава да изпуска вече свѣтлина, а стоманената пръчка и слѣдъ прѣкжсване на тока запазва пламъцитѣ. Тогазъ, за да провѣрятъ достовѣрността на показанията на сензитива, двамата експериментатори направили слѣдния опитъ:

Поставили въ макара пръчка не отъ меко желъзо, както до сега, а отъ стомана. Разбира се, сензитивътъ не може да знае, какво има въ макарата. Тая промѣна, разбира се, не била съобщена на сензитива. Въ момента, когато прѣкжсвали тока, пигали сензитива. какво вижда. Послѣдниятъ казвалъ, че вижда свѣтлини на двата края,

2. Чрѣзъ спектроскопъ.

Нѣма да излагамъ тукъ подробно опититѣ съ спектроскопа; ще кажа само, че и чрѣзъ тѣхъ се установява обективността на показанията на сензитива.

3. Чрѣзъ поляризована свѣтлина.

Опититѣ съ поляризована свѣтлина ставали съ двѣ Николови призми. Тѣ били поставени една прѣдъ друга и всѣка отъ тѣхъ могла да се върти около осѣта си.

Субектътъ билъ поставенъ прѣдъ апарата да гледа сѣверния полюсъ на единъ магнитъ. Той виждалъ сини лъчи. Слѣдъ това завъртали поляризатора и при еднакви негови положения той виждалъ винаги едно и също нѣщо. Съ това се установява обективността на показанията му.

Послѣ сжщото 'направили при южния полюсъ на магнита. При въртенето на поляризатора се получили сжщитѣ резултати.

Свѣтлината, която субектътъ вижда на двата края на единъ голѣмъ магнитъ, има дължина 20-30 см. Обаче по-чувствителни сензитиви виждатъ тази свѣтлина съ дължина 4-5 метра.

4. Екстериоризация на чувствителността.

При дълбокъ магнетиченъ или хипнотиченъ сънъ тѣлото изпада въ пълна безчувственостъ, но въ замѣна на това става чувствително пространството около физичното тѣло. Допирането до тѣлото субектътъ не чувствува, но чувствува допирането до това пространство.

Чрѣзъ двама субекти приведени едноврѣменно въ магнетически сънъ, за да описватъ взаимно своитѣ състояния, се установява, че при такава дълбока фаза флуидното тѣло вече започва да се излъчва (отдѣля) отъ физичното тѣло, и то отъ начало въ видъ на концентрични кръгове около физичното тѣло на опрѣдѣлени разстояния.

И даже ако вземемъ чаша вода и държимъ на мѣстото на такъвъ концентриченъ кръгъ, за да се напои съ флуидъ, и занесемъ тая вода въ друга стая и разклатимъ, то това ще бѣде усѣтено отъ субекта посрѣдствомъ напоения флуидъ. Това се нарича екстериоризация на чувствителността.

5. Излъчване на флуидното тѣло.

По-нататъкъ, при по-дълбокитѣ фази на съня става слѣдното:

Флуидътъ (свѣтлината), който се излъчва въ видъ на концентрични кръгове около човѣшкото тѣло, се концентрира послѣ извънъ физичното въ едно тѣло, наречено флуидно. Това се нарича излъчване на флуидното тѣло. Чрѣзъ редъ опити се установява, че съзнанието е въ флуидното тѣло, а въ това врѣме физичното лежи безчувствено, въ безсъзнание. Чрѣзъ установяване, че флуидното тѣло при излъчване, т. е. когато е вѣнъ отъ физичното, е носителъ

на съзнание, се доказва, че съзнанието не се произвежда от мозъка. Тогазъ мозъкът и нервната система трѣбва да се считатъ не като причина на мисълта, на съзнанието, но само като инструментъ за проява на съзнанието въ физичния свѣтъ. Това хвърля свѣтлина и върху загадката на смъртта. Установява се, че смъртта не е унищожение на човѣшката индивидуалностъ.

Окултната наука е противъ хипнотизма като лѣчебно и възпитателно срѣдство, защото това би било насилие върху човѣшката воля. Тукъ се привеждатъ тѣзи факти, само защото тѣ хвърлятъ известна свѣтлина върху човѣшкото естество и върху природата изобщо.

Опититѣ на Албертъ дьо Роша сж повторени отъ множество други лица, които по неговитѣ методи а сжщо така и по съвсѣмъ други методи сж дошли до сжщитѣ резултати, до които е дошълъ и той. Напр. Косте, Дюрвилъ, Демаре, Д-ръ Бодру, Д-ръ Жоаръ, Д-ръ Люисъ и др..

Флуидътъ минава прѣзъ стѣна. Това е установено почти отъ всички експериментатори. Това се вижда ясно и отъ опититѣ на П. Жане.

За архитектурата.

Създава се вече нова епоха и въ архитектурата. Въ това направление се вече работи. Окултизмътъ излага принципитѣ на новата архитектура.

Послѣдната се основава на вжтрѣшната връзка между идея, форма, тонъ и цвѣтъ. За да схванемъ основитѣ на новата архитектура, трѣбва да знаемъ вжтрѣшното отношение между идеята и формата, между формата и тона, между идеята и цвѣтоветѣ.

Знае се, че всѣка култура си има своя архитектура. И тая архитектура не е случайна, но въ строго съотношение съ онѣзи духовни и други сили, които работятъ въ културата. Не е случайно, дѣто въ Египетъ имаме пирамиденъ стилъ, въ Гърция — йонически или дорийски, въ Европа — готически, бароко, рококо и пр.. Всички тѣзи стилове сж въ връзка съ посоката на човѣшкото развитие, съ онѣзи сили, които развива човѣшката душа прѣзъ дадена епоха.

И сега, като се намираме прѣдъ зората на една нова култура, виждаме, какъ се заражда и новата архитектура. Основната идея на новата култура ще даде характера на новата архитектура.

Днешната философия на изкуството е изучила историята на изкуството, но може ли да намъри връзката? Защо именно въ Египетъ трѣбваше да се яви пирамидниятъ стилъ, въ Гърция йоническиятъ, дорийскиятъ и пр., въ западна Европа — готическиятъ? Защо послѣдниятъ трѣбваше да бжде наслѣденъ отъ други стилове? За да може да се отговори на този въпросъ, трѣбва да се знае точно психичната страна на формитѣ. И тогазъ ще се види вжтрѣшната връзка между архитектурата на дадена епоха и общия характеръ и задачитѣ на епохата.

Окултната наука хвърля свѣтлина върху този въпросъ, като изучава вжтрѣшната страна на формитѣ, на линиитѣ, на тоноветѣ, на цвѣтоветѣ и пр. Формата говори на душата. Тя си има езикъ. Формата е кристализирана музика и кристализирана идея.

Обаче, за да може формата да говори, тя не трѣбва да е произволна. Изкуството е откровение на висши истини, на закони, които безъ него би останали скрити. Изкуството ни довежда до истината, както и науката, само че по другъ пжтъ. Когато построимъ едно здание като казарма и гледаме само материалнитѣ му удобства, тогазъ това здание не говори на душата. То е само материална, а не одухотворена форма. И затова държи душата въ материалния свѣтъ. То не я издига въ висшитѣ сфери.

Цѣльта е формата да буди духовното въ човѣка. За да е възможно това, тя трѣбва да бжде въплотение на духовното. Разбира се, едно здание трѣбва да отговаря на всички хигиенически изисквания: да бжде построено на чисто слънчево мѣсто, прозорцитѣ да бждатъ широки, за да влиза изобилна свѣтлина въ стаитѣ. За оногозъ, който не знае по-дъбокитѣ закони, това би било достатъчно.

Всѣка форма има опрѣдѣлено дѣйствие върху човѣшката душа. Тя буди въ душата опрѣдѣлени мисли, чувства и стрѣмежи. Но когато формата отговаря на извѣстна идея, тогазъ тя буди въ душата сили, които сж въ хармония съ тази идея. Съзерцанието на тази форма повдига душата и по този начинъ се създава атмосфера, която подпомага по-високата ѝ дѣйностъ.

Формата на зданието трѣбва да бжде въ строга хармония съ работата, която искаме да вършимъ въ него. Окултната наука изучава връзката между формата и идеята, тя изучава вжтрѣшнитѣ сили, които съотвѣтствуватъ на формата, изучава, какви духовни сили събуждатъ въ душата тѣзи или онѣзи форми. И на това се основава окултната архитектура.

Че наистина има връзка между форма и тонъ се вижда отъ слѣдния опитъ, който се привежда отъ Сентъ-Ивъ-Д'Алвейдъръ*): ако върху единъ кржгъ посипемъ лycopодиенъ или другъ ситенъ прахъ и приведемъ кржга въ трептение, ще видимъ красиви фигури, образувани отъ нареждането на лycopодния прахъ. Полученитѣ форми ще бждатъ въ свѣръзка съ тона, причиненъ отъ кржга при трептението му.

*) Вижъ „L'Archéomètre“

Че архитектурата има връзка със музиката, това чувствава и Шпенглеръ**), но окултизмътъ знае, защо е това.

Всѣка форма, която е въ хармония съ законитѣ на живата природа, е музикална форма, тя дѣйствува на душата аналогично на съотвѣтната ѝ музикална хармония. Тогазъ душата се намира подъ влиянието на хармонични музикални вибрации. Какъ се създава по този начинъ висша атмосфера за проява на творческитѣ душевни сили!

Всичко около насъ и въ насъ трѣбва да бжде въ хармония съ великитѣ закони, които владѣятъ въ космоса.

А. Т.

„Миръ вамъ“.

(Изъ книгата „Раби бенъ Лоръ“)

Пролѣтно утро бѣ разцвѣтѣло въ сияния, радостъ и красота. Въ свещенъ трепегъ занемѣли бѣха планинитѣ.

Тържественъ миръ царуваше срѣдъ небесата и облѣхваше гори и равнини

Множество жадни уши чакаха на „Хълма на смиренитѣ“ Божовдѣхновениятъ да заговори.

Но той мълчеше. Неговиятъ погледъ се бѣ сѣкашъ разлѣлъ въ безбрѣжнитѣ сияния и едноврѣменно обгрѣщаше всичко.

Лицето му отблѣсваше свещена радостъ.

— О, ученици мои — проговори тихо той, — вие жадувате да чуете въ моитѣ слова великата воля на Вселюбящия, да почувствувате въ тѣхъ неизмѣримата Му любовъ. . . . О, братя мои, разтворете душитѣ и сърцата си! Вслушайте се! — Чрѣзъ всичко наоколо говори самъ Той, самъ Вселюбящиятъ говори!

Въ насъ е Той и около насъ, наврѣдъ!

Въ лжчитѣ, що носятъ радостъ и животъ на всѣка тварь; въ усмивката на лазурнитѣ небеса; въ диханието на просторитѣ; въ свещения трепегъ на душитѣ . . . навредъ е Той!

Надъ всички люлки на живота, надъ всички гнѣзда, надъ всѣки домъ, прострѣлъ е прѣсветитѣ си благославящи ржцѣ!

**) Вижъ „Der Untergang des Abendlandes“ отъ Oswald Spengler.

Въ всѣко сърце, въ всѣка пжпка, въ всѣка клѣтка на живота работи Вселюбящиятъ.

Надъ долини и полета, изъ ширини и простори се разнася словото на Неговата прѣвелика любовь:

„Миръ вамъ“! — говори Той, —

„Миръ въ душитѣ!“

„Миръ въ домоветѣ!“

„Миръ и любовь срѣдъ народитѣ!“

Тѣй говори Вселюбящиятъ и Неговото дивно слово трепти на струитѣ на всѣка разцѣвтѣла въ чистота и красота душа; разлива се въ свещенитѣ химни на ангели и херувими като всеподемаща хармония срѣдъ свѣтоветѣ

Свещенъ трепетъ да прѣизпълни душитѣ ни! Да прѣбжде въ душитѣ ни свещеното Божие слово! Да се врѣже неизлично то въ тѣхнитѣ живи скрижали!

Защото, знайте, — въ него е върховната воля на Твореца!
То е пълната чаша на прѣвеликата Негова любовь!

Блажена е душата, въ която мирътъ се е родил!

Защото мирътъ е тамъ, кждѣто е божествената любовь, божествената правда, божествената свѣтлина.

Защото мирътъ е царството на хармонията и красотата!

Блажени сж истинскитѣ миротворци, чрѣзъ които иде мирътъ на земята.

Защото тѣ сж прѣизбранитѣ служители на Вселюбящия.

Не е ли казано за тѣхъ? — синове на Всемогщия ще се назоватъ.

Радвайте се, защото мирътъ е прѣдъ вратата на вашитѣ души.
Защото мирътъ иде на земята! . . .

Велики врѣмена се приближаватъ.

Въ милиони души и сърца разцѣвтѣва дивното утро на миръ!

Велика пролѣтъ на новъ животъ ни облѣхва съ своето дихание!

На дървото на живота дозрѣва дивниятъ плодъ на неизброими хилядилѣтия . . .

Прѣвеликиятъ майсторъ завършва своето дѣло, —

Човѣкътъ на мира иде на земята!

Човѣкътъ на Любовета, на Правдата, на Истината!

Богopodobниятъ синъ Божий се ражда въ душитѣ и сърцата.

Въ неувѣхваща дивна красота ще се облече Земята.

И новъ день на Божието творение ще настане!

Седиръ.

Изъ моитѣ спомени*).

Дуракапаламъ

Веднѣжъ Андреасъ ми каза:

— Говорихъ ви по-рано за пристигането си въ една окултна школа въ Деканъ (Индия). Тамъ изучаваха главно окултна физика. Моятъ водачъ Санкиананда ме запозна съ всички апарати въ тая школа, като ми описа устройството и дѣйствието имъ. Но единъ отъ тѣхъ имаше невѣроятна служба, която надминава и най-богатото въображение на научнитѣ романи.

Развеждайки ме прѣзъ този музей отъ машини, Санкиананда ми обърна вниманието върху единъ видъ голѣмъ кубиченъ ковчегъ, направенъ отъ вещество, подобно на злато и прозрачно като стъкло.

— Това е единъ Дуракапаламъ, ми каза той. На вашъ езикъ може да се прѣведе съ телемобилъ. Ние си служимъ съ него, за да пътуваме до планетитѣ на физичната ни вселена.

Азъ се изненадахъ. Но моятъ водачъ ми поясни:

— Тукъ вие виждате приложение на учението за Татвитъ, частъ отъ което вашитѣ философи — монисти сж открили като теория за четвъртото измѣрение. Ще ви изложи веригата отъ разсжждения, съ която ние дойдохме до това.

И той ми изложи физичната страна на санкиа (научно-философска школа въ Индия). Отъ туй, което ми каза, ще ви резюмирамъ само най-необходимото. Ето го:

— Има една всемирна субстанция акаша, и всички форми сж съставени отъ нея. Тѣзи форми ние възприемаме чрѣзъ петътѣхъ си сѣтива. Тѣ могаъ да се класифициратъ споредъ сѣтивата, които ги възприематъ. Всѣко сѣтиво е чувствително за особенъ видъ вибрации; слухътъ, зрѣнието, обонянието, вкусътъ, осѣзанието принадлежатъ на съотвѣтнитѣ вибрации на етера, свѣтлината, въздуха и пр. Ние знаемъ много прѣди васъ, че звукътъ отдѣля топлина. Отъ друга страна той подбужда къмъ движение съ една сила, наречена прапитва. Струннитѣ инструменти, мелодичниятъ ритъмъ и пр. проявяватъ тѣзи свойства.

Чрѣзъ дълги и многобройни опити ние сме научили, че извѣстни групи звукове съдържатъ най-свършенитѣ форми, други групи звукове сж богати на топлина, други пъкъ отдѣлятъ най-силно движение. Ние можемъ да различаваме тѣзи групи звукове една отъ друга и даже да имъ увеличаваме интензивността чрѣзъ разни психофизични методи. Така напримѣръ единъ факиръ може да се издигне въ въздуха и да остане тамъ извѣстно врѣме чрѣзъ употребление на опрѣдѣленъ звукъ при особено нервно състояние. Съ други думи

*) Този разговоръ авторътъ е ималъ малко слѣдъ запознаването си съ Андреасъ.

нервната сила може да действува върху материята чрез помощта на звука. Ето една изходна точка.

Ето една друга точка: Най-мжно е да се изработи схващането за пространството. Вие европейците разбирате само обикновеното физично пространство. Вие го наричате реално пространство. За нас то е илюзорно. А пък нашето реално пространство е туй, което вашите геометри и математици наричат свърхпространство.

Тази машина може да се прѣмѣства въ разните полета на пространството и тамъ да прѣбивава. Ней ѝ е нужна неизмѣнчивостъ на нейната материя и една двигателна сила независима отъ физико-химичните и флуидични сили, т. е. по-висша сила. Разбира се, ние не излизаме отъ видимия свѣтъ.

Тѣзи условия изглеждатъ неосъществими. При все това тѣ сж осъществени. Ето какъ: химиците на нашите школи могатъ да фабрикуватъ метали, устойчиви на всички физични агенти. Но за да се получатъ метали, устойчиви на силите на друга една планета, трѣбва да се познава този свѣтъ, който искаме да изслѣдваме. Какъ да се излѣзе отъ този затворенъ кръгъ?

Нашите изслѣждания на небето отъ механическо, математическо и биологично гледище — може да ги наречемъ астрономия и астрология — сж запазени отъ прѣди повече отъ 200 вѣка. Днесъ още всѣка нощъ се правятъ скици, чъртежи отъ наблюдението на небето. Ние ги класифицираме и сичтезираме. И така ние получаваме за всѣко небесно тѣло една хипотетична картина за всичките му физични, химични и други свойства. Това сж само вѣроятности, които ние изчисляваме по този начинъ, но изчисленията доказватъ, че вѣрсѣтности тѣ за грѣшки сж безкрайно малки.

Ако прочее единъ наблюдател би се прѣнесълъ съ телемо-билъ на най-близката планета, той би провѣрилъ картината, която сме съставили за нея. Слѣдъ това нашите химици и инженери би изнамѣрили втори апаратъ за изучаване на слѣдующата планета.

Древната окултна наука, която всѣки вѣкъ се проявява въ разни форми, не е изтъкана отъ бълнувания. Това е наука точна и положителна. Истинските маги не сж екзалтирани полуучени, но инженери, физици и химици на Невидимото. Наивниците, които се хипнотизиратъ съ пентакли и мантри, не знаятъ, че тѣзи чъртежи сж схема на една неизвѣстна кинематика, чиито области сж тайнствени-те пространства отъ 4, 5, 6, и 7. измѣрения. Даже да си въобрази човѣкъ това, би било вече лудостъ за вашите философи. Обаче има активни разумни сили въ тѣзи пространства. Въ тѣхъ мислятъ и работятъ сжщества, изработватъ машини и художествени произведения.

Пентаклите сж линии на силите на тѣзи машини, скелетъ на тѣзи неслушаеми симфонии, на всички тѣзи неизвѣстни сжщества, които обаче оплодотворяватъ всички благородни сърца и души.

Ние притежаваме вече специална акустична енергия, за която ви говорихъ въ началото.

Простигъ материални елементи — атомите — не се допиратъ единъ до други, ъко се допиратъ, материята щѣше да бжде непо-

движна. Тъ сж потопени въ една по-рѣдка срѣда, съставенъ отъ още по-дребни атоми, оживени отъ грамадна бързина. Тѣзи послѣднитѣ тласкатъ непрѣкъснато етернитѣ атоми, съ което имъ придаватъ вибрационни движения. Тая хипотеза се подкрѣпя чрѣзъ диференциални изчисления. Ние сме я провѣрили съ многобройни опити, направени чрѣзъ оптични апарати, много по-мощни отъ вашитѣ микроскопи. И прѣданието за магическото огледало, за което се говори въ популярнитѣ легенди, е само едно загатване за тѣзи апарати.

Изучиха се атомнитѣ тегла на тѣй нареченитѣ прости химически елементи. Въпрѣки несигурността на тѣзи изчисления, знае се сигурно, че атомнитѣ тегла на химичнитѣ елементи отъ една и сѣща група сж въ прости отношения помежду си. Ако единъ щастливъ случай би могълъ да даде въ ржцѣтъ на химика една сила, съ която да измѣнява положението на атомитѣ въ едно тѣло, би било възможно да се прѣвърща хлора въ йодъ, вжглорода въ рубидий.

И такава сила сществува. Нашитѣ мѣдречи я познаватъ. Нашитѣ книги я наричатъ ви о м а - п а н ш а в а - а к а ш а . Тая сила има 5 форми. Четвъртата, наречена с у р и а - а к а ш а , се отличава съ особени акумулаторни свойства. Ние намѣрихме тѣло, което може да получи голѣмъ пълнежъ съ тая сила, за която всички тѣла сж прониктаеми. Нашиятъ акумулаторъ има изгледъ на четвъртитъ блокъ, съставенъ отъ 500-600 тънки кристални листове. Вие знаете, че кристалтъ, — на алхимически езикъ казано — е небето на Сатурнъ. Кога е нужно да се напълни (насити) блока съ тая сила, единъ отъ нашитѣ с а н и а с и се тренира, за да достигне до извѣстна степенъ на нервна сила. Този кристалъ (блокътъ) се държи на дълбочина 20 метра подъ земната повърхнина. Тамъ операторътъ дълго врѣме прѣкарва въ изговаряне на мантри върху него. Когато блокътъ е готовъ, трѣбва щото хората, които сж на земята, да могатъ да чуватъ хармоничнитѣ вибрации на кристалнитѣ листа. Този блокъ е моторътъ на телемобила.

На този моторъ е нужно едно убѣжище, за да се прѣдпази отъ температурни промѣни, отъ електрически бури, отъ нахлѣтвания на непрѣдвидени посѣтители, — изобщо отъ всѣкаквъ видъ инциденти, възможни при пътуването изъ междупланетното пространство, и най-дребниятъ отъ които би билъ смъртоносенъ за управителя на апарата.

Такъво тѣло, устойчиво на всички механични агенти и на всички извѣстни физически реактиви, е единъ скжпоцѣненъ металъ, който ние получаваме чрѣзъ многократно коване и каляване. Въ състоянието на златото той акумулира само свѣтящия етеръ, — т а й а с ъ . А пъкъ сега този кубиченъ ковчегъ е „плененъ“ — ако можемъ да се изразимъ тѣй за една невѣсома субстанция — съ с у р и а - а к а ш а .

Тѣй като азъ си доближавахъ ржката до свѣтящия ковчегъ, браминътъ ми каза:

— Не се допирайте до него; нѣма да ви бжде приятно допирането. За да се използва този апаратъ безопасно, човѣкъ трѣбва да се тренира така, щото организмътъ да може да издържа грамадно електрическо напрежение. Това е специална йога. По настоящемъ

Мара Бълчева.

Молитва.

Отъ Тебе азъ не искамъ милость, Боже.
Азъ моля земнитѣ си грѣхове,

въ които нѣвга сѣнката си вложихъ,
да не смущаватъ твойтѣ свѣтове,

съсъ черния си гракъ прѣзъ свѣтлината. —
Да могатъ съ други гласъ да пѣятъ тѣ, —

да си намиратъ въ други миръ храната;
Полета имъ — орелъ — да израсте: —

съ криле на вихъръ да летятъ високо,
и прѣзъ пѣкъла огненъ и студенъ,

въ познанието да слѣзатъ най-дълбоко,
и да се върнатъ ангели при менъ. . .

Боянъ Магътъ.

Чаръ.

I

Облѣхватоу ме размахани крила —
издигатоу, слагатоу ме — издигатоу пакъ.

И пакъ. И пакъ. — И тъй безъ край. — На брѣгъ
задрѣмалъ ромоли вълна и тайни

потихомъ му нашепва. И възсепнатоу
той чува пѣсень отъ страни незнайни.

Обзетоу отъ трепетъ, ето че не знамъ
Не съмъ ли азъ прѣвърнатоу самъ на трепетъ.

II

Не стихвай, не стихвай, не стихвай,
ти грѣйнала радость — родена

самичка отъ себе, стопена
наврѣдъ и во всичко! — Не стихвай!

Носи се, носи се, носи се,
надъ днесъ и надъ утрѣ — надъ врѣме,

пространство — и тлѣнното бreme
покитиль, духъ мощень, носи се!

Боянъ Магътъ.

Радостъ — смисълъ.

— — — — — Лъхатъ небеса
прохлада. Тръпни тръпнатъ дървеса,
унесени въ вечерната омара.
Вуалъ прозраченъ вѣе сънна пара.
— Сънуватъ ли, мечтаятъ ли листа,
спогонили мечта подиръ мечта?
— Съ разумие и смисълъ е пропита
дори и сетната пращинка. — Знамъ,
ти малко камъче, изпитвашъ
това, което азъ изпитвамъ. — Тамъ
и тебе твоята мечта те носи.
И леко облацитъ бѣлокоси,
и тѣ въ игра прѣслѣдватъ радостъ, Ей.
топаятъ се. А не пѣй ли и повѣй
вечеренъ все за тая радостъ пакъ? —
Все тая радостъ — смисълъ скритъ! И чакъ
дождѣто погледъ стига, все това. —
Цвѣтецътъ кива на цвѣтецъ съ глава
и все за туй му шепне и разправя.
И той отъ тая радостъ все сподавенъ,
отвърща пакъ съсъ неговата дума. . . .
И нийде злобна мисълъ — нийде глума!

Емъ — Руха.

Въ първитѣ врѣмена, кога още се създавалъ и устройвалъ нашия свѣтъ, живѣлъ царь на име Велмуръ. Велмуру се родила дъщеря. И наименовали я Далвира.

А въ деня на нейното раждане се явилъ при царя царскиятъ звѣздоброецъ. И като отворилъ Книгата на Звѣзднитѣ Пжтища, така казалъ на царя: „Честити царю, на твоята дъщеря е отредена велика сждба. Уречено е да приеме посѣщението на единъ отъ най-великитѣ ангели — Ангела, който прѣвъ е излѣзалъ отъ Бога, ангелътъ на Първичната Свѣтлина — Емъ-Руха. И за да може дъщеря ти да възприеме тази свѣтлина, душата ѝ трѣбва да остане дѣвствена и чиста, никаква земна свѣтлина, дори свѣтлината на слънцето не трѣбва да остави образъ въ нея. И тя нѣма да има нужда отъ външно свѣтило, защото сама отвжтрѣ ще си свѣти. Тя трѣбва да бжде дѣвствена и чиста като зората и цѣлиятъ ѝ животъ трѣбва да бжде зора, която ще очаква изгрѣва на Великото Слънце — Емъ-Руха.“

Мждрецитѣ — служители, събратя на царския звѣздоброецъ, устроили чертога на Далвира споредъ начѣртанията на Небето, подъ което тя се родила. Никаква външна свѣтлина не прониквала вжтрѣ. Далвира живѣла самъ сама въ замъка. И кога била будна, главата ѝ засиявала, обръщала се цѣла въ сияние, а въ чертога се пуквала сѣкашъ зора. Заспѣла ли — въ чертога настѣпвалъ пѣленъ мракъ. И никакъвъ шумъ не прониквалъ отъ вънъ. Ничий гласъ не билъ чутъ, освѣнъ музиката на десетѣтѣхъ сфери, отъ които билъ построенъ замъка и които се движели така, както нейното Небе прѣдписвало.

Но едно отъ съчетанията на сферитѣ било злокобно. Отварялъ се отворъ, прѣзъ който можело да се влѣзе отвънъ на вжтрѣ въ замъка и да се излѣзе отъ замъка навънъ. Мждрецитѣ на Звѣзднитѣ Пжтища знаели това. И бдѣли. Ала не само тѣ знаели. Знаели и Исполинитѣ на Черния Ликъ, които живѣли въ съсѣдното царство. И тѣ очаквали тоя день, за да отвлѣкатъ Далвира.

Кога тоя день дошълъ, отъ Царството на Салмонъ-Ра дошълъ царския синъ — прилетѣлъ вихрено като черенъ орелъ. Той влѣзълъ прѣзъ отвора въ вѣлшебния чертогъ и се явилъ прѣдъ Далвира. Тя го погледнала и прѣдъ очитѣ ѝ потъмнѣло, както кога облакъ засѣни небото, по което се сипва зора.

„Азъ съмъ, когото чакашъ“, казалъ царскиятъ синъ. „И ето, разтвориха се дверитѣ прѣдъ менъ. Ела, азъ ще те отведа на свѣтлина. Чрѣзъ менъ ще дойде твоего освобождение.“

Но на Далвира било казано, че кога Емъ-Руха дойде, идването му ще бжде като изгрѣвъ на слънцето. Въ нея, като изъ небе, по което се сипва зора, ще изгрѣе слънцето: Емъ-Руха.

И тя казала: „Не си ти, когото чакамъ, защото ти си като облакъ, а менъ ми биде казано да чакамъ слънце да изгрѣе“.

„Кои то сж ти казали това, сж те излѣгали. Колко слънца има? Едно слънце — и то лжчезарно свѣти вънъ. Сега въ лжчитѣ му грѣе единъ дивенъ свѣтъ, кипи животъ, а ти тукъ, въ тоя затворъ дълго

ще чакашъ да изгрѣе слънцето. Какъ може прѣзъ стѣнитѣ да проникне слънцето? И какъ може отвѣтрѣ да изгрѣе? Едно слънце има — и то свѣти отвѣнъ. Ела, азъ ще те отведа на неговата свѣтлина“. И царскиятъ синъ отворилъ обятия въ очакване.

Отъ очитѣ му започнали да прѣскатъ искритѣ на земното слънце, и Далвира сѣтила въ сърцето си единъ немирень трепетъ. Като далечно ехо започнали да звучатъ думитѣ на мѣдрецитѣ, изречени нѣкога, кога я поставили въ тоя замъкъ. Словата сѣкашъ се разнизали, разкжсали се думитѣ на срички, разнизали се сричкитѣ на звукове и като блуждаещи свѣтлинки изчезнали въ съзнанието на Далвира.

Въ главата ѝ сѣкашъ станало празно.

Мракъ я обкржжилъ.

Страхъ я обзелъ.

И само като двѣ искрящи кълба свѣтѣли очитѣ на черния царски синъ.

Сърцето на Далвира затупѣло лихо, и тя се хвърлила въ отворенитѣ му обятия.

Той я обгърналъ съ демонично тържество въ своята черна мантия и прѣзъ отвора на Звѣзднитѣ сфери изкочилъ навѣнъ, яхналъ врания си конъ и я отнесълъ въ Царството на Исполинитѣ на Черния Ликъ.

— — — — —
Когато Емъ-Руха слѣзаль по своя Вѣченъ Кржгъ, намѣрилъ замъка на Далвира пустъ.

И той отминаль по Прѣдвѣчния си Кржгъ.

— — — — —
Азъ нѣма да ви разказвамъ за живота на Далвира въ царството на Салмонъ-Ра, защото вие всинца го знаете.

Нали сте нейно сѣме? Нѣма да ви казвамъ, какъ Исполинитѣ на Черния Ликъ завладѣха заедно съ Далвира и царството на Велмура, и какъ се отеглиха Служителитѣ на Емъ-Руха.

— — — — —
Но ще ви кажа, че мѣдрецитѣ пакъ срѣщнаха Далвира. И пакъ ѝ построиха чертогъ, сега нержкотворень, въ който да дочака слѣдъ чернитѣ си патила и скърби, второто посѣщение на Емъ-Руха, който пакъ иде по Прѣдвѣчния Си Кржгъ.

И казватъ Мѣдрецитѣ на Звѣзднитѣ Пжтища, че тоя пжтъ Далвира ще приеме Свѣтлината на Емъ-Руха, Свѣтлината на Първия Ангелъ, който е излѣзълъ отъ А й н ъ - С о ф ъ .

В Ъ С Т И.

За слънчевитѣ петна (отъ Л. Колиско.)

Едно извънредно интересно явление имаме ние въ периодичното явление на слънчевитѣ петна и съотвѣтнитѣ произшествия на земята. Слънчевитѣ петна бѣха открити приблизително въ едно и сжщо врѣме отъ нѣколко души. Въ 1600 година ги е наблюдавалъ Галилей, сжщо така и Томасъ Харитъ. Въ 1611 година ги намѣриха Давидъ Фабрициусъ и Хр. Шрайнеръ. Разни теории е имало за слънчевитѣ петна. Първата идея на Шрайнеръ бѣше, че петната сж малки планети близо до слънцето. Но Галилей оспори това, като каза, че тѣ се намиратъ върху самото слънце. Петната сж промѣнчиви въ своята форма и голѣмина, сжщо така и въ трайността си. Нѣкои петна могатъ да се наблюдаватъ само въ течение на нѣколко деня, а други въ продължение на нѣколко мѣсеца. Днесъ прѣдполагатъ, че слънчевитѣ петна сж електрически вихрушки върху слънцето. Увеличението и намалението на слънчевитѣ петна т. е. тѣхнитѣ минимумъ и максимумъ става периодически, всѣки 11 години.

Има голѣмъ паралелизъмъ между процеситѣ на слънчевата повърхнина и нѣкои земни явления; особено има паралелизъмъ съ електро-магнитнитѣ явления на земята. Рудолфъ Щайнеръ изтъква връзката между слънчевитѣ петна и социалнитѣ събития. Парижкиятъ професоръ Д-ръ по медицина Морисъ Форъ е правилъ изучавания възъ основа на статистиченъ материалъ за внезапни смъртни случаи въ свръзка съ слънчевитѣ петна. Той намира връзка между дветѣ тѣзи явления; статистическиятъ материалъ, събранъ отъ

него за послѣднитѣ 50 години, го довелъ до това заключение. Споредъ него появяването на слънчевитѣ петна има за слѣдствие увеличление на смъртността изобщо и на внезапнитѣ смъртни случаи въ частности; той казва, че слънчевитѣ петна сж голѣми електро-магнитни вихри, чиито вълни пропжтватъ и обхващатъ цялата слънчева система, слѣдователно и нашата земя.

Д-ръ Отто Мирбахъ, наблюдателъ въ Централната метеорологическа станция въ Виена, пише въ статията си „Политическитѣ катастрофи и космичнитѣ явления“ за връзката между политическитѣ кризи и слънчевитѣ петна. Чрѣзъ своитѣ изслѣдвания той е дошълъ до убѣждението, че произшествията на слънцето иматъ влияние върху политическия животъ на народитѣ. И той привежда примѣри изъ обществения животъ за сжществуването на такива връзки, като разглежда събитията отъ 1895 г. до 1927. година. Така ние стоимъ днесъ прѣдъ единъ фактъ, че естествознанието поставя въ свръзка социалнитѣ явления на земята съ нѣкои небесни явления.

Международенъ конгресъ за болестъта ракъ въ Лондонъ прѣзъ 1927 година. Той се състоялъ отъ 17 до 20 юлий. Присъствуваха 400 души най-знаменити спелиалисти. Джемсъ Евинъ отъ Нью-Йоркъ държалъ рефератъ върху причинитѣ на болестъта. Той е казалъ между другото: „Срѣднитѣ вѣкове много спекулираха съ тая болестъ. Днесъ тя се изслѣдва вече съ срѣдствата на модерната биология, биофизика и биохимия. Обаче това е безъ окончателни резултати. Отъ историята на това изслѣждане

се добива впечатлението, че въпросът за естеството на туморния процес днес е неразрешим и че трябва да очакваме за цялата значителен напредък на общото познание. Изглежда че това желателно познание лежи в онази област на разбиране, която е извън човешката душа. Ясно е от тези думи, че обикновената медицина стои тук пред грънци на познанието. Понататък референтът казал: „Проблемата за естеството на рака вероятно е идентична с тая за самия растеж, за което ние имаме също само описателни данни“. Ясно се вижда тук, колко е необходимо познанието на онази човешка организация, която предизвиква растежа, именно етерното тяло. Необходимо е прекриването границите на днешното познание, за да може да се лекува болестта рак. Един се отказал по нататък в реферата си от разглеждане на въпроса за причините на рака и преминал към действието на раздразнящите вещества като катран, сажди парафин и пр..

Г-жа Радигерманн (Берлин) намбри изменение в тъканното дишане на туморите Фишер Вазел (Франкфурт) сполучи чрез малки изменения в дишането на животните да премахне туморите, а гниещите тумори (кахекия) да отслаби Блер-Бел (Ливерпул) говорил за действието на оловото върху рака. Той изтъкнал приликата между хориона (обвивка на човешкия зародиш) и образуванията на рака. И при двата имаме еднакви, недиференцирани клетки, даже по някоя път изчезват границите между отделните клетки.

Броят на заболялите от рак расте през последните десетилетия. Много факти са събрани, но този конгрес показва, че пред това изследване има една стена. Окултната наука изследва по-дълбоките причини на рака в свръзка с действието на етерното, астралното тяло и пр. Никога не можем да си обясним процесите в физическото тяло, ако не ги свържем с по-висшите членове на човешкото естество. И въз основа на това по-дълбоко познание окултната наука е достигнала до средства, които се прилагат в Терапевтичката клиника в Арлесхайм до Дорнах (Швейцария). Въз основа на това дълбоко познание окултната наука посочва и средствата за предпазване от тази болест. Тези средства се прилагат във Свободното Валдорфско училище.

Педагогическа сбирка на Свободното Валдорфско Училище в Щутгарт от 21. до 26. март 1929 година. По-важни четени реферати: „Как се възпитава през втория детски период“, „Цялата на обучението и възпитанието в горните гимназиални класове с оглед на днешното положение“ и пр.

Ново земледелие Групата, която работи за ново земледелие в Дорнах, е устроила сбирка през януарий тази година. Ето по-важните от четените реферати: „Приложение на биологично-динамични препарати при разните зеленчуци“, „Културните растения в светлината на окултизма“, „Ддействието на разните зеленчуци върху човешкия организъм“, „Критичното разглеждане на съвременното почвознаие“, „Био-климатичната страна на земледелското стопанство“ и пр..

К Н И Г О П И С Ъ.

„La science spirituelle“, окултно (антропософско) списание, излиза въ Парижъ подъ редакцията на Едуардъ Шуре (авторъ на „Великитѣ Посветени“).

„Das Johannes – Evangelium im Verhältniß zu den anderen Evangelien, besonders zum Lukas – Evangelium“ (Отношението на Йоановото Евангелие къмъ другитѣ Евангелия, особено къмъ Ев. отъ Лука) Това е курсътъ, държанъ отъ Д-ръ Щайнеръ въ Каселъ прѣзъ 1909 год. Цѣна 13.50 швейцарски франка.

„Der kosmische Rhythmus im Markus Evangelium“ отъ проф. Dr Hermann Beckh (Космичниятъ ритъмъ въ Евангелието отъ Марка), 382 страници, съ цвѣтна таблица на зодиакалнитѣ знакове, цѣна 11.25 швейц. франка.

„Die geometrischen Vorstellungen in der Astronomie“ отъ Dr Wilhelm Kaisér (Геометричитѣ прѣдстави въ астрономията). Цѣна 22.50 швейц. франка.

Авторътъ въ това съчинение задоволява една духовна свъръменна нужда да се обясни звѣздниятъ свѣтъ. Той отхвърля всѣка хипотеза, която надхвърля дѣйствително наблюдаванитѣ факти. Въ заключение авторътъ показва, че въ края на краищата цѣлиятъ космосъ не може да се разбере като машинария, но като организъмъ, свързанъ съ тайната на

живота и душата, и специално съ човѣшкия животъ и душа.

По този начинъ авторътъ съ тази книга въвежда къмъ изучаването на окултната наука.

Двѣтѣ послѣдни книги се доставятъ отъ Rudolf Geering Verlag, Basel Blumenrain 271.

В. „Животъ“.

Отъ 22 мартъ т. г. той почва да излиза седмично въ София съ редакторъ Л. Лулчевъ и директоръ А. Бертоли Този вѣстникъ съдържа интересенъ и разнообразенъ материалъ, който разглежда разнитѣ въпроси на живота въ свѣтлината на едно по-дълбоко изучаване на дѣйствителността Прѣпоръчваме го на нашитѣ читатели. Адресъ: улица „Витошка“, № 3, II етажъ, стая 22-23.

Каталогъ „Нови мисли“.

Той излѣзе тѣзи дни и съдържа списъка на бесѣдитѣ на Учителя и др. книги, нужни за всѣки единъ, който жадува за осмисляне на живота и разбиране на задачитѣ си въ него. Каталогътъ въ началото е придруженъ съ хубави уводни думи, писани на красивъ символиченъ езикъ. Нѣкои отъ книгитѣ сж придружени съ обяснителни бѣлѣжки. Изпраща се отъ редакцията безплатно всѣкому при поискване.

Първитѣ четири годишнини на сп. „Житно зърно“ могатъ да се доставятъ отъ редакцията по 50 лв. годишнината.

„Хириология“ — отъ В. А. Вреде (съ 52 фигури), 40 лева.

„Четене характера, темперамента и болестнитѣ предразположения по лицето“ отъ Д-ръ Гастонъ и Андре Дюрвилъ, съ сътрудничеството на художника Емилъ Байи, (съ 34 фигури), 55 лева.

„Астрология“ — отъ Сефариалъ 40 лева.

И тритѣ тѣзи книги сж отъ библиотека „Водолей“ и сж излѣзли вече отъ печатъ. Тѣ сж необходими за

всѣки, който иска да разбира азбуката на великата книга на природата. За този, който знае да чете тази азбука, природата добива особена красота. На всѣкъждѣ той вижда само външенъ изразъ на вжтрѣ дѣйстващитѣ разумни сили! Доставятъ се отъ Никола Нанковъ, Булевардъ „Дондуковъ“, № 16 — София. Библ. „Водолей“ е изработила и френологически бюстъ за нагледно изучаване по разнитѣ центрове на мозъка характера и способноститѣ на човѣка (цѣна 250 лева, за провинцията 300).

КЪМЪ АБОНАТИТѢ.

Умоляватъ се всички абонати, които до сега не сж си внесли абонамента, да сторятъ това при получаването на настоящата книжка.

Молимъ настоятелитѣ, които не сж се обадили до сега, да сторятъ това по-скоро, като изпратятъ списъка на абонатитѣ и събранитѣ суми.

СЪДЪРЖАНИЕ НА ВТОРА КНИГА:

1. Лазаре, излѣзъ вънъ! 2. Духътъ на нероденитѣ. 3. Изъ изслѣдванията на Дьо Роша върху човѣшкото естество. 4. За архитектурата. 5. „Миръ вамъ“ (изъ „Раби бенъ Аоръ“) 6. Седиръ: „Изъ моитѣ спомени“. 7. Мара Бѣлчева: Стихотворение 8. Боянъ Магътъ: „Чаръ“; „Радостъ — смисълъ“. 9. Емъ - Руха — Г, 10. Вѣсти. 11. Книгописъ.